

KHẢO LUẬN VỀ:

KIM VÂN KIỀU CỦA NGUYỄN DU VÀ
CHUYỆN TÌNH PHẠM LÃI TÂY THI CỦA DƯƠNG THANH PHONG

Biên khảo: Dương thanh Phong

Bài sẽ đăng làm nhiều lần, tác giả giữ bản quyền, cấm trích đăng và dịch nếu không có sự đồng ý của tác giả.

PHẦN MỘT

Nguyên nhân nào thúc đẩy chúng tôi viết được cuốn Khảo Luận Về Kim Vân Kiều của Nguyễn Du và Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi?

NGUYÊN NHÂN: Khi được tin hội Y Sĩ Quốc Tế Việt Nam Tự Do mở cuộc thi văn học để sàng lọc, tuyển chọn những tác phẩm có giá trị cho nền Văn Học Việt Nam Hải Ngoại, mục đích giới thiệu, quảng bá, khuyến khích những văn nghệ sĩ đầy nhiệt tâm cho nền tự do, dân chủ cho dân tộc Việt, chúng tôi rất vui mừng, tin tưởng và sốt sắng gửi hai tác phẩm tham dự với bao nhiêu thiện cảm và kính phục:

1-“*Tình Người Hỏa Ngục*”, tuyển tập thơ đấu tranh trực tiếp chống cộng với những bài thơ ngắn.

2-“*Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi*”, một trường thiên thi phẩm dài kỷ lục, 3478 câu lục bát, câu chuyện tuy thuộc về đời Đông Chu bên Tàu nhưng thực ra là tác giả muốn nói chuyện ngày nay của nước ta, cuộc chiến tranh nam bắc và Việt cộng chiếm miền Nam. Một câu chuyện đầy ẩn dụ và rất đau lòng, mục đích khuyến khích anh em trong tù nên noi gương Phạm Lãi mà đấu tranh giành lại nước Việt.

Nhưng đến khi xem thông báo kết quả đăng trên Diễn Đàn Công Luận về giải văn học mà quý vị trao giải thưởng kỳ III tháng 8 năm 2008 này, không thấy có nhà thơ nào đoạt giải cả mà trong ban tuyển chọn chỉ ghi vắn vện có bốn người :

- Nhà văn Doãn Quốc Sĩ
- Nhà văn Trương anh Thụy
- Giáo sư Bùi xuân Quang
- Bác Sĩ Nguyễn mạnh Tiến

Như vậy khiến chúng ta hiểu ngầm là chưa chọn được người có khả năng thích hợp để chấm thi ca.

Đây không phải là vấn đề ba bốn ngàn tiền thưởng, nó chính là danh dự của người cầm bút tự do, chân chính, suốt đời tận tụy với thi ca dù trong chốn gông cùm tàn bạo nhất loài người cũng không nản, với hoài bão vì tự do, dân chủ cho đất nước và con người Việt Nam.

Người đã mang lấy “nghịệp thi ca” thì cho ra thật nhiều nhưng thâu vào chẳng được bao nhiêu, tuy biết như vậy nhưng cũng cứ phải làm như vậy. mê say mà làm, quên ăn mà làm, mất ngủ mà làm, có khi còn mang cả tính mạng của mình, của vợ con mình, và của anh em chiến hữu mình ra mà đánh đổ nữa.

Người cầm bút chỉ sợ người đương thời chưa hiểu nổi mình, bằng chứng là những thi phẩm của mình đã bị quên lãng thì hậu thế làm sao mà không diễn giải sai lệch ý mình? Cho nên dù lớn tuổi gần “bát thập” cũng phải gắng gượng trình bày tâm tư, hoài bão của mình qua chữ nghĩa thi ca mong ghi lại một trong muôn một sự đảo điên, cuồng loạn, diễn biến trong thời kỳ lịch sử đen tối nhất của dân ta với tư cách của một nhân chứng lịch sử.

Thực ra, chắm một bài thơ, đã là khó, chắm đến một tuyển tập lại càng khó hơn, nhưng chắm đến một trường thiên thi phẩm dài kỷ lục 3478 câu lục bát thì thật quả là một vấn đề không nan giải thì cũng là vấn đề rất khó khăn. Vì nó đòi hỏi người chắm phải có kinh nghiệm sáng tác hơn thế và ít nhất cũng phải có:

-Một kiến thức sâu sắc và bao quát

-Vốn liếng rất phong phú về từ ngữ thi ca, không đủ vốn liếng thì chỉ viết đến vài trăm câu là gieo vắn lạc vận hết, do đó ý tưởng sẽ chạy lung tung, lạc hướng, không nhất quán được.

-Kinh nghiệm sống phải dồi dào về nhiều mặt, gặp nhiều cảnh trí, cảnh vật khác biệt.

-Tâm lý nhân vật trong chuyện vốn phức tạp, biến đổi từng giây từng phút, rất tế nhị, phải biết làm thế nào nhập tâm mình vào tâm lý nhân vật mình muốn tả, người ta thường nói là “nhập vai” trong khi đóng tuồng.

-Lại phải cho nó một nhân sinh quan cá biệt hay một triết lý nhân sinh tối thiểu...

Tuy nhiên:

*Nhân việc dự thi giải văn học này mà chúng tôi nảy sinh ra ý tưởng là tại sao mình không thử dùng phương pháp: phân tích, so sánh, tổng hợp và hệ thống hoá tư tưởng và hoài bão của mình qua những bài thơ lẻ tẻ mới làm, tuyển tập, tập thơ dài kỷ lục, dài 3478 câu lục bát ẩn dụ cũng như trực tiếp chống cộng, những bài bình luận hay lý giải của Dương thanh Phong ở trong tù cũng như ngoài tù, mà tạo thành một tập “**Khảo Luận Văn Chương**” để tự đánh giá mình xem thế nào, cần gì phải y lại người khác làm*

*giúp cho, mà quên đi phương pháp sáng tác những vần thơ trong tù theo đúng **chủ chương tự lực của mình, còn tha lực nếu có chỉ là trợ duyên mà thôi.***

Sau khi đã cố gắng làm như vậy và đọc đi đọc lại nhiều lần, cũng như nhờ bạn bè đọc lại đọc đi, phẩm bình thì thấy lập luận vững vàng, có triết lý đàng hoàng, có sự việc rõ rệt, phân minh nên quyết định cho ra mắt độc giả cuốn khảo luận này lấy nhan đề là:

KHẢO LUẬN VỀ:

-KIM VÂN KIỀU CỦA NGUYỄN DU

-CHUYỆN TÌNH PHẠM LÃI TÂY THI CỦA DƯƠNG THANH PHONG

Tập Khảo Luận này gồm có:

Phần Một : nguyên nhân.

Phần Hai: Cuộc sống của dân ta trong Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam qua thi ca của Dương thanh Phong

Phần Ba: Khảo Luận về Kim Vân Kiều Của Nguyễn Du Và Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi của Dương thanh Phong

Phần Bốn: Lý giải thơ Dương thanh Phong

Tuy nhiên, tập khảo luận này viết trong lúc cao hứng, tình cờ, vội vàng không sao tránh khỏi thiếu sót, bất cập, chủ quan, kính mong quý vị độc giả xa gần, những học giả, những thiện trí thức, những bậc thầy và đàn anh trong văn đàn tha thứ, phẩm bình và góp ý cho để việc tái bản có phần phong phú và sâu sắc hơn.

Trân trọng,

Dương thanh Phong

Viết tại Little Saigon, ngày đầu thu năm 2008

Mong mọi tiếp nhận được mọi ý kiến qua địa chỉ Email:

Duongthanhphong1@hotmail.com

PHẢN HẠI

Cuộc sống của dân ta trong xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa của già Hồ và bè lũ bán nước đê tam quốc tế, gây chiến tranh huynh đệ tương tàn bắt đầu từ ngày 19-8-1945.

*Nhân gieo. diên đảo bao đời
Bốn lăm tháng tám, một thời cuồng phong
Gió bay cuồng loạn ruộng đồng
Đầy trời độc khí, núi sông điêu tàn*

Trích “Phản Dân Hại Nước, Cáo Chung Giờ Nào” của Dương Thanh Phong

Ngày mà già Hồ bắt đầu thực hiện mộng “*cách mạng diệt chủng*” đem dân ta bán làm nô lệ và nước ta đặt làm thuộc quốc của Nga, Tàu cho đến ngày nay tháng 9-2008, dân ta vẫn còn điêu linh, cực kỳ đói khổ, bắt công, hiệp đáp dân lành, dân oan, kêu trời không thấu kêu đất không nghe!

*Gạo tiền, vũ khí quân trang
Cửa anh đồng chí, xóm làng nước bên
Sông liền sông, núi, nước, miền
Cùng chung một tổ, Lê Nin tôn thờ*

*Bán lãnh hải, phản tổ tông
Trường Sa, Bản Đốc, cánh đồng bao xa?
Già Hồ công rắn, cắn gà
Tên Đồng ký bán, Nhị Sa bán quyền*

Trích “Phản Dân Hại Nước, Cáo Chung Giờ Nào” của DTPhong

Những biến cò đầu buồm khủng khiếp liên tiếp cho dân ta do bọn côn đồ vô loại, diên đảo tình người, bịp bợm, phỉnh gạt, kể từ ngày đó, ngày già Hồ tuyên bố Độc lập dân tộc cho Việt Nam ở vườn hoa Ba Đình, thành phố Hà Nội ngày 2-9-1945, ngày mở màn cho chiến lược “*giết làm còn hơn bỏ sót*” đối với người quốc gia và dân chúng, năm 1946 ở hội nghị Fontain-neubleau mời Pháp vào rồi lại tuyên bố kháng chiến để thi hành *tiêu thổ kháng chiến, tiêu diệt những người quốc gia và bản cùng hoá nhân dân*, thi hành *đấu tố ruộng đất* cướp của, giết hàng mấy trăm ngàn người vô tội, phá tề diệt tề, gây hoang mang cho dân ta khiến điêu linh lại càng điêu linh, đem tất cả nhân lực và tài lực cướp của *Địa chủ trong đấu tố ruộng đất đem vào lò sát sinh diệt chủng Điện Biên phủ*.

Năm 1954 hội nghị Genève chia đôi đất nước, gần triệu người chạy vào miền Nam, khiến miền bắc đã điều tàn còn điều tàn hơn, nhưng già Hồ, con cáo già hiếu chiến, tung ra chiến lược “Sinh Bắc Tử Nam” bắt ép những thanh niên miền bắc phải vào lính để ào ạt đem quân vào miền Nam:

*Nhưng mà, mộng vẫn chưa tàn
Sua quân “Sinh Bắc Tử Nam” hiếp người
Nồi da, sáo thịt than ôi!
Sinh linh đồ thán, đất trời Việt Nam*

Trích “Phản Dân Hại Nước, Cáo Chung Giờ Nào” của DTPhong

Cô đánh thí quân để giải quyết vấn đề lương thực thiếu thốn quá độ ở miền bắc, rồi đợt tổng khởi dậy tết Mậu Thân của cộng quân ở miền Nam, cộng quân tàn sát quân ta và dân ta hết sức dã man ở Huế, bao nhiêu mồ chôn tập thể:

*Xương trắng chất đồi, cao cao mãi
Máu đào khơi rộng, biển mệnh mông
Thơ Dương thanh Phong*

Đại lộ kinh hoàng ở Quảng trị năm 1972, tái phối trí chiến thuật của Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, mở màn cho cuộc đại hỗn loạn rút Cao Nguyên, rồi Đà Nẵng... miền trung, sau mất luôn Saigon và quân cộng sản chiếm toàn cõi miền Nam yêu dấu. Đúng là :

*Nướng con đen trong ngọn lửa điều tàn, vùi con đỏ xuống dưới hầm tai vạ.
Chước dối đủ muôn ngàn nghìn khoé.... Bại nhân nghĩa nát cả càn khôn,
nặng khoá liêm vét không sơn trạch-(Trích Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi)*

Coi toàn thể dân miền Nam là ngục dân (dân phản loạn, dân giặc cướp, dân địch quốc):

*Cuồng phong, hoảng loạn xa gần
Họa tai giáng xuống, miền Nam điêu tàn
Nhà nhà, đầy những tóc tang
Người người, đầy những tâm can kinh hoàng
Trích “Bài Ca Quốc Hận, ngày 30-4-1975” của Dương thanh Phong*

Ngoài ra, đều là ngục quân, ngục quyền phải đi học tập cải tạo nghĩa là phải ở tù chung thân khổ sai:

*Nhìn cảnh vật, nã nê cảnh vật
Nhìn sắc người, đã mất sắc người
Cùng là, tạo vật đất trời
Nữ đem cảm thú, đòi đòi thế nhân
Cơm lưng chén, ngày dần sức kiệt
Lát mì khô, giống hết sức sinh
Đành trông, quà cáp thân tình
Càng trông càng tưởng, nhục hình càng sâu*
Trích“Nhìn Cảnh Vật”trong“Tình Người Hỏa Ngục”trang 82-87của
DTPhong

Vợ con phải đi kinh tế mới cũng là một thứ nhà tù trá hình của bọn cộng sản, trong số này nhiều người bị cưỡng hiếp, áp chế làm vợ kẻ thắng: “*Cướp nhà, cướp đất, cướp vợ, cướp con của bại quân, kẻ thắng tự cho mình có toàn quyền sinh sát, hành hạ kẻ bại, bất kể luân thường đạo lý của người cùng một giống nòi*”:

*Đàn bà, cưỡng đoạt hiếp dâm,
Thày tu cải tạo, “ngụy quân” tù đầy
Nhà tù, dựng khắp đó đây
Triệu người cũng được, sống ngày như đêm
“Tự do, xiềng xích đảng quyền”
Tập trung dân chủ, vàng tiền thấy ngay
Bo bo, ăn những tháng chầy
“**Ngụy quân**” hoảng hốt, đêm ngày cháo rau”*
Trích”Bài Ca Quốc Hận, 30-4-75” của DTPhong

Đau đớn thay cho những tù nhân cải tạo, khi được thả về đến nhà thì than ôi vợ con mình bây giờ đã là vợ con của người “dép râu”:

*Cũng có kẻ, chiều về đứt ruột
Đàn ngang cung, gảy khúc tơ lòng
“Dép râu” sao khéo đèo bông
Con thơ đứt ruột, rầy mong mai chờ
Cũng có kẻ, vợ bờ “Diêm Địa”
Bắt đem đi, hết nghĩa tình đời
Con thơ, đứt ruột xa rời
Thảm thê này chi, có trời biết không?!*
Trích “Người Chị” trong “Tình Người Hỏa Ngục” trang 69 của DTPhong

Đổi tiền, đánh tư sản: Cho đầu gấu đi lục soát từng nhà, moi vàng bạc đô la. Bạc vàng tiền của tài sản, gạo thóc máy móc của dân miền Nam bị chất lên những đoàn convoys chuyên ngày đêm về Bắc làm chiến lợi phẩm:

*Tiểu yêu, đầu gấu từng đoàn
Nhà nhà cướp phá, làng làng vét vơ
Xe đầy, đoàn những ngát ngư
Chối cùn, để rách, giấc mơ bạo Tần*
Trích “Bài Ca Quốc Hận” của DTPhong

Làm điên đảo nhân tâm, hoang mang thế, sự, diệt tôn giáo bằng mọi cách trực tiếp và gián tiếp, cho công an giả làm tu sĩ, giáo sĩ, ban tôn giáo quốc doanh:

*Nhà chùa đổi, làm nhà để đái
Nhà thờ đem, xây lại hội trường
Đốt sách vở, phá cương thường
Bỏ tù tu sĩ, pháp trường giáo dân*

Khống chế tôn giáo:

*Cường quyền, lạm sát, phong ba
Quý vương khoác áo, cà sa lộng hành
Cũng đầu trọc, cũng giảng kinh
Cũng chùa niệm phật, xưng mình thiên sư
Tân tăng, phe nhóm mập mờ
Điều hòa sinh lý, tôn thờ âm dương
Hương thiên, trai gái tình trường
Đề cao nhập thế, một phường nhân sinh*
Trích “Hồ Ly Dồn Ép Dân Oan Cùng Đường “ của DTPhong

Dân cùng cực quá đến nỗi thà chết trên biển cả còn hơn sống với lũ sói lang cộng sản đê hèn tàn bạo, phong trào vượt biên tìm tự do bùng nổ, một biển cố làm rúng động lương tri nhân loại, nhưng lại là dịp cho chúng mặc sức tàn sát sinh linh, cướp phá vơ vét tài sản của dân lành với những mưu mô xảo trá bi ối:

*Độc tài, độc đảng, than ôi
Cột đèn nếu có, chân thoir vượt biên
Rừng sâu, núi thẳm, đất liền
Sông sâu biển rộng, liên miên xác người*

Trích “Phục quốc ca” trong “Tình Người Hoả Ngục” trang 106 của DTPhong

Dù thương nước yêu nòi, hiếu với tổ tiên, dù phơi thây trong biển cả, xương khô trên ghènh đá cũng đành:

Than ôi! quốc tổ ân sâu

Mà nay giải phóng cho nhau thế này?!

*Đành từ, biệt **Tổ** đi ngay*

Vượt biên nào quản, thân này lênh đênh

Đại dương, thuyền nhỏ, mong manh

Sóng dôn, dôn xác, đá ghènh xương khô

Lại còn, hải tặc bất ngờ

Hiếp người cướp của, con thơ đau lòng

Lại còn, miệng cá, quái phong

Gạo mì nước hết, sãng không, chuyển thuyền

Biết bao, tai nạn triền miên

Biết bao tang tóc, con thuyền đại dương

Biết bao, cảnh bất bình thường

Tranh nhau xác chết, vát xương trôi bờ

Biết bao, huyết, lực, tâm cơ

Cuối cùng cũng đến, bến bờ tự do

Trích “Bài Ca Quốc Hận : 30-4-75” của DTPhong

Đến bây giờ thì dân Việt nam nói chung đều là dân bị trị của chế độ hà khắc đó, nào là bán nô lệ đi lao động nước ngoài, bán trẻ con, đàn bà ra nước ngoài làm đĩ điếm: giặc cướp cũng là **ta**, sử án, làm luật cũng là **ta**, tham nhũng **cũng là ta** nhưng ta đi bắt tham nhũng, thày tu đi điếm **cũng là ta, ta là tất cả, tất cả cũng là ta, ta** tượng trưng cho đều cáng, sỏ lá ba que, trùm băng đảng mafia, bắt lương bắt nghĩa, không tội ác nào không làm, **ta chính là đảng công sản việt nam, cụ thể ta chính là chóp bu bọn trung ương đảng công sản**, nắm quyền sinh sát tất cả tài sản và sinh mạng dân Việt nam:

Dân oan, oan khóc trời già

Kẻ kêu mát đất, người la ruộng đồng

Mát nhà cửa, trắng tay không

Lại còn thêm một, chiếc gông tù đây

Lại còn, chặn đánh đó đây

Bắc Nam sâu xé, từng bầy sói lang

Dân oan, oan những xóm làng

*Kéo về tụ điểm, quan tham trình bày
Saigon ngàn, vạn, lát lây
Đầy đường, chợ nhữg, tháng ngày dân oan*
Trích “Hồ Ly Dồn Ép Dân Oan...” của DTPHONG

Những biến cố dồn dập, khủng khiếp nhất loài người mà dân ta phải gánh chịu suốt 63 năm trời nay. Nó là những đề tài vô giá của văn chương của chữ nghĩa, của văn thơ, của suy tư, của bình luận, của phân tích, của khảo cứu, của lịch sử. Nó là những tiếng thở dài não nuột, nước nỏ đốn đau mà không thốt nên lời được. Nó là những bức tranh tuyệt hảo, ngàn đời chưa gặp, những nốt nhạc thần kỳ hiếm thấy, những thú tính của con người bất lương sảo trá phát huy đến cực độ, những sự chịu đựng cực hình ngoài sức tưởng tượng của con người. Những sự lừa dối trắng trợn, đê hèn tàn bạo của chính trị, của chiến tranh, của cường quyền. Những bộ mặt thật của bọn đạo tặc, đạo đức giả, già Hồ và những tên đồ đệ sát nhân tàn bạo nhất loài người.

Uất ức nào hơn đứng xem người thân vô tội bị chôn sống, hay bị đâm đông đâm đá cho đến chết mà còn kéo xác đi khắp làng khắp xóm rêu rao “kẻ trốn nợ nhân dân”, vợ con không giám hé răng van xin, kêu trời, mà còn phải hoan hô quân cướp của giết người.

Còn chua xót nào hơn, người chồng đứng ngó vợ con mình bị hải tặc cưỡng hiếp, bị sóng gió lôi đi, bị đói chết phải ném xuống biển sâu làm mồi cho cá, cho thủy quái!.

Tất cả đều là sự thật, sự thật đến nỗi mình không tin đến cả mắt mình tai mình,, trí tuệ mình, nó hết sức nghịch lý, đến nỗi người nghe kể lại tưởng như đang nghe một chuyện thần tiên, hư cấu, hoang tưởng, cho nên người miền Bắc di cư vào Nam năm 1954 kể về chuyện đấu tố ruộng đất dân miền Nam không tin cho là bịa chuyện mãi đến tháng 4 năm 1975 mới biết rõ trắng đen, thì ôi thôi cũng chỉ còn biết kêu trời nhưng xa...

Nói tóm lại, sáu mươi ba năm trời triền miên đau khổ của dân ta, nhưng nó lại là những chất liệu vô giá của lịch sử hiện đại để tạo nên những tác phẩm tuyệt tác của nền văn học nước nhà, và của cả nhân loại nữa, nếu ta biết tìm tòi, sàng lọc, khuyến khích và nâng đỡ, nhất là phải biết mở rộng cánh tay đón chào, bỏ mọi tự hiềm, dèm pha, phe cánh, bảo thủ, hoài cổ, tôn sùng cổ nhân thái quá nên coi thường những sáng kiến của hậu sinh, mặc cảm tự tôn, tự cao tự đại, bằng cấp, bức tường ngăn cách cái cũ và cái mới, cổ và kim. Tại sao nước Nga, hay nước Liên xô cũ lại có nhiều văn hào được quốc tế công nhận như thế, tại vì những tác phẩm của họ đã phản ánh được những sự kiện lịch sử mà con người thời đại đang mong mỏi, thêm khát, muốn biết

“những việc sẩy ra bên trong bức màn sắt, màn tre như thế nào”? Cho nên những tác phẩm: Doctor Zivago, Giờ Thứ Hai Mười Lăm,... những phát giác mới nói về Stalin, Mao trạch Đông, Hồ chí Minh....càng được nhiều người tìm đọc.

Nói tóm lại, Dương thanh Phong tôi, vốn là kẻ tầm thường nơi thôn dã, ít học kém tài, trôi nổi khắp nơi trên đất nước triền miên chiến tranh, xã hội điên đảo, lòng người ly tán, những kẻ bất xứng thì lộng quyền, những hiền tài mai một, lòng đau đớn không sao kể xiết, nhắm mắt thì thấy muru mô sáo trá, mở mắt thì thấy máu đổ đầu rơi, **há không phải là nhân chứng lịch sử sao?**

Suốt 63 năm trời có khi chính mình là nạn nhân, có khi gia đình mình, làng nước mình là nạn nhân, mắt thấy tai nghe những chuyện cổ kim chưa từng thấy, đấu tố ruộng đất, di cư vĩ đại của người Bắc vào Nam năm 1954, vượt biên, tù cải tạo hành xác cho đến chết, học tập cho đến điên loạn, cưỡng hiếp, giết người cướp của của bọn cường quyền, **tất cả, phải tất cả đều thâm vào tâm khảm, in sâu vào trí nhớ, vào tiềm thức, vào da thịt, dĩ chí không bao giờ phai mờ, dĩ chí đến nay 37 năm qua rồi, đã sống ở trên đất Hoa Kỳ ăn uống sung túc, thỏa mái tự do nhưng vẫn bị công an đến gọi đi cải tạo trong giấc mơ.** Nó chỉ chờ dịp tràn ra như sóng vỡ bờ, như vũ như bão dù đao kiếm, tù tội, xiềng xích giam cầm, chó săn, tình báo của bọn tàn bạo quỷ dữ nhất loài người như bọn Cộng Sản Việt Nam cũng vô phương phát hiện vì là những vần thơ phát xuất từ đáy lòng rồi nó lại trở về ẩn lại trong đáy lòng vô tâm vô tích, vì nó viết không dùng đến bút giấy mực trong hoàn cảnh tính mạng như chỉ mảnh treo chuông hay sao?, vì nó là tiếng nói của con tim đang chảy máu, nó là tiếng hét lên của những con người đang bị chóc tiết, đòi công lý.

Nó chính là những vần thơ mà tôi mới trích để trình bày với quý vị ở đoạn trên, nó là máu và nước mắt của tôi, của các bạn đồng tù, nó là hoài bão duy nhất của những bạn tử tù như chúng tôi, của Câu Tiễn, vua nước Việt, giống Bách Việt, đời Đông Chu Liệt Quốc bên Tàu xa xưa. Nó là những mũi tên, những viên đạn bắn thẳng vào đầu những tên việt cộng vô liêm sỉ. Nó không phải là ngôn ngữ của thời đại, không phải là điển cố hay tội ác của thời đại Hồ chí Minh và đảng cộng sản hay sao? thưa quý vị! Nó là tập thơ “Tình Người Hoả Ngục”

(Còn Tiếp)